

Kærlighed i Skarnkassen

Sæson 2006/2007

Studiehæfte

Indhold

Kærlighed i Skarnkassen	s. 3
De tre eventyr	s. 4
<i>Stoppenålen</i>	s. 4
<i>Kærestefolkene (Toppen og Bolden)</i>	s. 6
<i>Flipperne</i>	s. 7

Skolebilletter til 40 kr. kan bestilles til alle de spilledage, der er nævnt som skoleforestillinger. Se datoer på www.kglteater.dk. Skolebilletter bestilles via www.kglteater.dk.

Skolebilletter kan bestilles af:
Børnehaver, fritidshjem, folkeskoler, efterskoler, ungdomsskoler, gymnasier, HF-studier og handelsskoler.

Til de øvrige spilledage kan der bestilles U30 billetter med 65 % rabat.
U30 billetter bestilles via www.Billetnet.dk eller www.kglteater.dk
U30 kan bestilles af alle under 30 år

For hver 10. bestilte skolebillet eller U30 billet kan der bestilles en lærerbillet til samme pris.

Grafisk design: Søren Ajspur

Komponist
H. C. Lumbye

Koreografi
Dinna Bjørn

Scenografi
Hendes Majestæt Dronning Margrethe II

Musik
H. C. Lumbye i arr. af James Price

Ballet
Stærekassen

Kompagni
Tivolis Pantomime Teater

Varighed
50 min.

Skoleforestillinger | 27. nov - 1. dec | 4. dec - 8. dec |
| Kl. 11.00 |
| Torsdag og fredag også kl. 14.30 |
| Indledes med kort introduktion |

Datoer

November 2006 | 27 | 28 | 29 | 30 | 30 |

December 2006 | 01 | 01 | 04 | 05 | 06 | 07 | 07 | 08 | 08 |

Kærlighed i Skarnkassen

Koreografen Dinna Bjørn og Hendes Majestæt Dronning Margrethe II har på baggrund af H.C. Andersens tre eventyr Stoppenålen, Kærestefolkene og Flipperne digtet deres helt egen historie om kærlighed og hovmod.

Alle kender historien om Toppen, der så gerne vil være kæreste med Bolden. Men Bolden synes hun er for fin ... Ud over de to møder vi også Flipperne, Stoppenålen, Redekammen, Strømpebåndet, Saksen. Alle synes, de er bedre end de andre – og alle ender de i skarnkassen.

For at binde de mange figurer sammen i én historie har Dinna Bjørn og Hendes Majestæt Dronning Margrethe II tildigtet Fem Fingre – nogle spilopmagere som hele tiden bringer handlingen og personerne videre.

DE TRE EVENTYR

Stoppenålen

Der var engang en stoppenål, der var så fin på det, at hun bildte sig ind, at hun var en synål.

“Ser nu bare til, hvad I holder på!” sagde stoppenålen til fingrene, der tog den frem. “Tab mig ikke! falder jeg på gulvet, er jeg i stand til aldrig at findes igen, så fin er jeg!”

“Der er måde med!” sagde fingrene og så klemte de hende om livet.

“Ser I, jeg kommer med suite!” sagde stoppenålen og så trak den en lang tråd efter sig, men som dog ikke havde knude.

Fingrene styrede nålen lige mod kokkepigenes tøffel, hvor overlæderet var revnet og nu skulle det syes sammen.

“Det er et nedrigt arbejde!” sagde stoppenålen. “Jeg går aldrig igennem, jeg knækker! jeg knækker!” – og så knækkede hun. “Sagde jeg det ikke nok!” sagde stoppenålen, “jeg er for fin!”

Nu dur hun ikke til noget, mente fingrene, men de måtte dog holde fast, kokkepigen dryppede lak på hende, og stak hende så foran i sit tørklæde.

“Se, nu er jeg en brystnål!” sagde stoppenålen; “jeg vidste nok, at jeg kom til ære; når man er noget, bliver man altid til noget;” og så lo hun indvendig, for man kan aldrig se udvendig på en stoppenål, at den ler; der sad hun nu så stolt, som om hun kørte i karet og så til alle sider.

“Må jeg have den ære at spørge om De er af guld,” spurgte hun knappenålen, som var nabo. “De har et dejligt udseende og Deres eget hoved, men lille er det! De må se til at det vokser ud, thi man kan ikke alle lakkess på enden!” og så rejste stoppenålen sig så stolt i vejret, at hun gik af tørklædet og i vasken, just som kokkepigen skyllede ud. “Nu går vi på rejse!” sagde stoppenålen, “bare jeg ikke bliver borte!” men det blev hun.

“Jeg er for fin for denne verden!” sagde hun da hun sad i rendestenen. “Jeg har min gode bevidsthed og det er altid en lille fornøjelse!” og så holdt stoppenålen sig rank og tabte ikke sit gode humør.

Og der sejlede alleslags hen over den, pinde, strå, stumper af aviser. “Se, hvor de sejler!” sagde stoppenålen. “De ved ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker, jeg sidder her. Se, der går nu en pind, den tænker på ingen ting i verden uden på ”pind“ og det er den selv; der flyder et strå, se hvor det svajer, se hvor det drejer! tænk ikke så meget på dig selv, du kunne støde dig på brostenene! – der flyder en avis! – glemt er det, som står i den og dog breder den sig! – Jeg sidder tålmodig og stille! jeg ved hvad jeg er og det bli-ver jeg!” –

En dag var der noget, der skinnede så dejligt tæt ved, og så troede stoppenålen, at det var en diamant, men det var et flaskeskår og da det skinnede, så talte stoppenålen til det og gav sig tilkende som brystnål! “De er nok en diamant?” – “Ja, jeg er sådant noget!” og så troede den ene om den anden, at de var rigtig kostbare og så talte de om hvor hovmodig verden var.

“Ja, jeg har boet i æske hos en jomfru,” sagde stoppe-

Stoppenålen

nålen, "og den jomfru var kokkepige; hun havde på hver hånd fem fingre, men noget så indbildsk, som de fem fingre, har jeg ikke kendt, og så var de kun til for at holde mig, tage mig af æske og lægge mig i æske!"

"Var der glans ved dem?" spurgte flaskeskåret.

"Glans!" sagde stoppenålen, "nej, der var hovmod! de var fem brødre, alle fødte "fingre," de holdt sig ranke op til hverandre, skønt af forskellig længde; den yderste af dem: Tom-meltot, var kort og tyk, han gik uden for geledet, og så havde han kun ét knæk i ryggen, han kunne kun bukke én gang, men han sagde: at blev han hugget af et menneske, så var hele det menneske spoleret for krigstjeneste. Slikpot kom i sødt og surt, pegede på sol og måne, og det var ham, der klemte, når de skrev; Langemand så de andre over hovedet; Guldbrand gik med guldring om maven og lille Per Spillemand bestilte ikke noget og deraf var han stolt. Pral var det og pral blev det og så gik jeg i vasken!"

"Og nu sidder vi og glinser!" sagde glasskåret. I det samme kom der mere vand i rende-stenen, den strømmede over alle bredder og rev glasskåret med sig.

"Se nu blev det forfremmet!" sagde stoppenålen, "jeg bliver siddende, jeg er for fin, men det er min stolthed og den er agtværdig!" og så sad den rank og havde mange tanker.

"Jeg skulle næsten tro at jeg er født af en solstråle, så fin

er jeg! synes jeg ikke også, at solen altid søger mig under vandet. Ak, jeg er så fin, at min moder ikke kan finde mig. Havde jeg mit gamle øje, som knækkede, så tror jeg at jeg kunne græde! – skønt jeg gjorde det ikke – græde det er ikke fint!"

En dag lå der nogle gadedrenge og ragede i rendestenen, hvor de fandt gamle søm, skil-linger og sådant noget. Det var griseri, men det var nu deres fornøjelse.

"Av!" sagde den ene, han stak på stoppenålen. "Det er også en fyr!"

"Jeg er ingen fyr, jeg er en frøken!" sagde stoppenålen, men ingen hørte det; lakket var gået af den og sort var den blevet, men sort gør tyndere og så troede den at den var endnu finere, end før.

"Der kommer en æggeskal sejlede!" sagde drengene, og så stak de stoppenålen fast i skallen.

"Hvide vægge og selv sort!" sagde stoppenålen, "det klæder! så kan man dog se mig! – bare jeg ikke bliver søsyg, for så knækker jeg mig!" – men den blev ikke søsyg og den knækkede sig ikke.

"Det er godt mod søsyge at have stålmave og så altid huske på at man er lidt mere end et menneske! nu er mit gået over! jo finere man er, des mere kan man holde ud."

"Krask!" sagde æggeskallen, der gik et vognmandslæs

Stoppenålen

over den. “Hu, hvor det klemmer!” sagde stoppenålen, “nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!” men den knæk-kede ikke, skønt der gik et vognmandslæs over, den lå på langs – og der kan den blive liggende!

Kærestefolkene (Toppen og Bolden)

Toppen og bolden lå i skuffe sammen mellem andet legetøj, og så sagde toppen til bolden: “Skal vi ikke være kærestefolk, siden vi dog ligger i skuffe sammen”; men bolden, der var syet af safian, og bildte sig lige så meget ind, som en fin frøken, ville ikke svare på sådant noget.

Næste dag kom den lille dreng, der ejede legetøjet, han malede toppen over med rødt og gult, og slog et messingsøm midt i den; det så just prægtigt ud, når toppen svingede rundt.

“Se på mig!” sagde den til bolden. “Hvad siger De nu? skulde vi så ikke være kærestefolk, vi passer så godt sammen, De springer og jeg danser! lykkeligere end vi to kunne ingen blive!”

“Så, tror De det!” sagde bolden, “De ved nok ikke, at min fader og moder har været safianstøfler, og at jeg har en prop i livet!”

“Ja, men jeg er af mahognitræ!” sagde toppen, “og byfogeden har selv drejet mig, han har sin egen drejebænk, og det var ham en stor fornøjelse!”

“Ja, kan jeg stole på det!” sagde bolden.

“Gid jeg aldrig få pisk om jeg lyver!” svarede toppen.

Kærestefolkene (Toppen og Bolden)

“De taler meget godt for Dem!” sagde bolden, “men jeg kan dog ikke, jeg er så godt som halv forlovet med en svale! hver gang jeg går til vejrs, stikker den hovedet ud af reden og siger: ”Vil De?“ og nu har jeg indvortes sagt ja, og det er så godt som en halv forlovelse! men jeg lover Dem, jeg skal aldrig glemme Dem!”

“Ja, det skal stort hjælpe!” sagde toppen, og så talte de ikke til hinanden.

Næste dag blev bolden taget frem; toppen så, hvor den fór højt op i luften, ligesom en fugl, man kunne til sidst slet ikke øjne den; hver gang kom den tilbage igen, men gjorde altid et højt spring, når den rørte jorden; og det kom enten af længsel, eller fordi den havde en prop i livet. Den niende gang blev bolden borte og kom ikke mere igen; og drengen søgte og søgte, men borte var den.

“Jeg ved nok, hvor den er!” sukkede toppen, “den er i sva-lereden og er gift med svalen!”

Jo mere toppen tænkte derpå, des mere indtaget blev han i bolden; just fordi han ikke kunne få hende, derfor tog kærligheden til; at hun havde taget en anden, det var det aparte ved det; og toppen dansede rundt og snurrede, men altid tænkte den på bolden, der i tankerne blev kønnere og kønnere. Således gik mange år – og så var det en gammel kærlighed.

Og toppen var ikke ung mere –! men så blev den en dag hel og holden forgyldt; aldrig havde den set så dejlig ud; den var nu en guldtop og sprang, så det snurrede efter. Jo, det var noget! men med ét sprang den for højt og, – borte

Kærestefolkene (Toppen og Bolden)

var den!

Man søgte og søgte, selv nede i kælderen, den var dog ikke at finde.

– Hvor var den?

Den var sprunget i skarnfjerdings, hvor der lå alle slags, kålstokke, fejeskarn og grus, der var faldet ned fra tagrenden.

“Nu ligger jeg rigtignok godt! her kan snart forgyldningen gå af mig! og hvad det er for nogle prakkere jeg er kommet imellem!” og så skævede den til en lang kålstok, der var pillet alt for nær, og til en underlig rund ting, der så ud som et gammelt æble; – men det var intet æble, det var en gammel bold, der i mange år havde ligget oppe i tagrenden, og som vandet havde sivet igennem.

“Gud ske lov, der dog kommer en af ens lige, som man kan tale med!” sagde bolden og betragtede den forgyldte top. “Jeg er egentlig af safian, syet af jomfruhænder, og har en prop i livet, men det skulle ingen se på mig! jeg var lige ved at holde bryllup med en svale, men så faldt jeg i tagrenden, og der har jeg ligget i fem år og sivet! Det er en lang tid, kan de tro, for en jomfru!”

Men toppen sagde ikke noget, han tænkte på sin gamle kæreste, og jo mere han hørte, desto klarere blev det ham, at det var hende.

Da kom tjenestepigen og ville vende fjerdings: “Hejsa, der er guldtoppen!” sagde hun.

Flipperne

Og toppen kom igen i stuen til stor agt og ære, men bolden hørte man intet om, og top-pen snakkede aldrig mere om sin gamle kærlighed; den går over, når kæresten har ligget fem år i en vandrende og sivet, ja man kender hende aldrig igen, når man møder hende i skarnfjerdings.

Flipperne

Der var engang en fin kaveler, hvis hele bohav var en støvleknægt og en redekam, men han havde de dejligste flipper i verden og det er om flipperne vi skal høre en historie. – De var nu så gamle at de tænkte på at gifte sig, og så traf det at de kom i vask med et strømpebånd.

“Nej!” sagde flipperne, “nu har jeg aldrig set nogen så slank og så fin, så blød og så nysse-lig. Må jeg ikke spørge om Deres navn?”

“Det siger jeg ikke!” sagde strømpebåndet.

“Hvor hører De hjemme?” spurgte flipperne.

Men strømpebåndet var så undselig af sig og syntes at det var noget underligt at svare på.

“De er nok livbånd!” sagde flipperne, “sådan indvortes livbånd! jeg ser nok de er både til nytte og stads, lille jomfru!”

“De må ikke tale til mig!” sagde strømpebåndet, “jeg synes jeg har slet ikke givet anledning!”

“Jo, når man er så dejlig som De!” sagde flipperne, “det er anledning nok!”

Flipperne

“Lad være at komme mig så nær!” sagde strømpebåndet.

“De ser så mandfolkeagtig ud!”

“Jeg er også fin kaveler!” sagde flipperne, “jeg har støvleknægt og redekam!” og det var nu ikke sandt det var jo hans herre, der havde dem, men han pralede.

“Kom mig ikke nær!” sagde strømpebåndet, “det er jeg ikke vant til!”

“Snerpe!” sagde flipperne og så blev de taget af vasken; de fik stivelse, hang på stolen i solskin og blev så lagt på strygebræt; der kom det varme jern.

“Frue!” sagde flipperne, “lille enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden én, jeg kommer rent ud af folderne, De brænder hul i mig! uh! – Jeg frir til Dem!”

“Las!” sagde strygejernet og gik stolt hen over flipperne; for det bildte sig ind det var en dampkedel, der skulle ud på jernbanen og trække vogne.

“Las!” sagde det.

Flipperne flossede lidt i kanterne, og så kom papirsaksen og skulle klippe flosset af.

“Oh!” sagde flipperne! “De er nok førstedanserinde! hvor De kan strække ben! det er det yndigste jeg har set! det kan intet menneske gøre Dem efter!”

“Det ved jeg!” sagde saksen.

“De fortjente at være grevinde!” sagde flipperne, “Alt hvad jeg har, er en fin kaveler, en støvleknægt og en redekam –! bare jeg havde grevskab!”

“Frir han!” sagde saksen, for den blev vred og så gav den ham et ordentligt klip, og så var han kasseret.

“Jeg må nok fri til redekammen! Det er mærkeligt hvor De beholder alle Deres tænder lille frøken!” sagde flipperne. “Har De aldrig tænkt på forlovelse!”

“Jo det kan De vel nok vide!” sagde redekammen, “jeg er jo forlovet med støvleknægten!”

“Forlovet!” sagde flipperne; nu var der ingen flere at fri til og så foragtede han det.

En lang tid gik, så kom flipperne i kasse hos papirmølleren; der var stort kludeselskab, de fine for sig, de grove for sig, således som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men flipperne mest, det var en ordentlig pralhans.

“Jeg har haft så frygtelig mange kærester!” sagde flipperne, “jeg kunne ikke gå i ro! Jeg var nu også fin kaveler, med stivelse! Jeg havde både støvleknægt og redekam, som jeg aldrig brugte! – De skulle have set mig den gang, set mig når jeg lå på siden! Aldrig glemmer jeg min første kæreste, hun var livbånd, så fin, så blød og så nydelig, hun styr-tede sig i en vandbalje for min skyld! – Der var også en enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende stå og blive sort! Der var den førstedanserinde, hun gav mig den flænge jeg nu går med, hun var så glubsk! min egen redekam var forlibt i mig, hun tabte alle sine tænder!”

Flipperne

der af kærestesorg. Ja jeg har oplevet meget af den slags! men det gør mig mest ondt for strømpebåndet, – jeg mener livbåndet der gik i vandbaljen. Jeg har meget på min samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt papir!”

Og det blev de, alle kludene blev hvidt papir, men flipperne blev netop til dette stykke hvide papir vi her ser, hvorpå historien er trykt, og det var fordi at den pralede så frygte-ligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke på, at vi ikke bærer os ligesådan ad, for vi kan såmænd aldrig vide, om vi ikke også engang kommer i kludekas-sen og bliver gjort til hvidt papir og får vor hele historie trykt for på, selv den allerhem-meligste og må så selv løbe om og fortælle den, ligesom flipperne.